

Sygn. akt VI Ka 363/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli (spr.)

Sędzia Daniel Strzelecki

Sędzia Tomasz Skowron

Protokolant Sylwia Piliszewska

przy udziale prokurator Prokuratury Rejonowej w J.: A. S.

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2021r.

sprawy N. G. (1) ur. (...) w J.

s. J., W. z domu B.

oskarżonego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 16 czerwca 2020 r. sygn. akt II K 1383/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego N. G. (1);

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. J. kwotę 516,60 złotych w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 363/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 czerwca 2020 r., sygn. akt II K 1383/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		N. G. (1)	Sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Aktualne dane o karalności oskarżonego	wyjaśnienia oskarżonego zeznania T. Z. (1) karta karna z dnia 26.01.2021r.	186 – 187 209v–210
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1.	Karta karna z dnia 26.01.2021 r.	Dokument ten zawierał aktualne dane o karalności oskarżonego N. G. (1), nie był kwestionowany przez strony.			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach			

		niewzględnienia dowodu	
1.	<p>Wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie apelacyjnej w dniu 11.03.2021 r.</p> <p>Zeznania T. Z. (1) złożone na rozprawie apelacyjnej w dniu 15.04.2021 r.</p>	<p>Sąd Odwoławczy na wniosek oskarżonego uzupełnił postępowanie dowodowe o jego wyjaśnienia oraz zeznania świadka T. Z. (1), których treść potwierdzić miała zarzuty podniesione w apelacji.</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego nie korespondowały jednak z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, przez co nie można było nadać im waloru wiarygodności.</p> <p>Także zeznania T. Z. (1), który w dniu zdarzenia nie był w mieszkaniu J. A., a jedynie, jak stwierdził, stał przed budynkiem, w którym jest jego mieszkanie, nie stanowiły podstawy do zakwestionowania prawidłowości ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w</p>	

badanej sprawie. Świadek ten twierdził, że worek z zawartością widział w jego mieszkaniu dwa dni przed zatrzymaniem oskarżonego, w swoich zeznaniach wyraźnie starał się chronić oskarżonego N. G., obciążać zaś J. A. (k. 210), chociaż werbalnie deklarował, że oskarżony jest jego „wrogiem z wolności”. Świadek T. Z. twierdził jednak, że opisywane przez niego zdarzenie miało miejsce „w wakacje jakieś 1,5 roku temu”, gdy w rzeczywistości było to 12.09.2019 roku, ponadto w zakładzie karnym mógł mieć kontakt z oskarżonym (pismo Dyrektora Aresztu Śledczego w J. k. 202) i ustalić z nim wersję zdarzenia. Z tych powodów zeznania świadka T. Z. są

		niewiarygodne co do okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie.	
<p style="text-align: center;">3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
	1. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. wyrażająca się w dowolnej ocenie dowodów przez bezkrytyczne uznanie zeznań świadków – funkcjonariuszy policji, że torba z narkotykami należała do N. G. (1).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	2. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>szczegółności art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. wyrażająca się w dowolnej ocenie dowodów poprzez bezpodstawne odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego z powodu odmiennej wersji podanej przez świadków M. K. oraz P. B., podczas gdy wyjaśnienia jego są wewnętrznie spójne i konsekwentne, w przeciwieństwie do zeznań funkcjonariuszy policji.</p>		
<p>3. Obraza przepisów postępowania poprzez naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegająca na uwzględnieniu na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć w toku postępowania wątpliwości, dokonaniu w sposób dowolny</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>oceny zeznań J. A. i uznanie ich za w pełni wiarygodne jedynie pod kątem zeznań funkcjonariuszy policji.</p>		
<p>4. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, iż oskarżony w nieustalonym miejscu i czasie nabył 156,16 grama środka odurzającego w postaci marihuany i posiadał w/ w narkotyk w dniu zdarzenia, przez co wypełnił znamiona czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że oskarżony nie popełnił zarzucanego jemu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu</p>		

za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny

Ad. 1 i 2

**Ponieważ
pierwsze dwa
zarzuty
podniesione
w
wywiedzionej
apelacji
dotyczą oceny
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
i
poczynionych
na jej
podstawie
ustaleń
faktycznych,
Sąd
Odwoławczy
odniesie się
do nich w
sposób
łączny.**

**W pierwszej
kolejności
podkreślić
należy, iż
zgodnie z
dyspozycją
art. 7 k.p.k.
Sąd
orzekający
dokonuje
całociowej i
swobodnej
oceny
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego,
z**

uwzględnieniem
zasad wiedzy,
logiki i
doświadczenia
życiowego.
Wymogom
tym
odpowiada
dokonana
przez Sąd
I instancji
ocena zeznań
funkcjonariuszy
policji M. K.
(2) i P. B. (2),
którym jako
spójnym i
jasnym
nadano walor
wiarygodności.
Ponieważ
podczas
podjętej przez
policjantów
interwencji J.
A. zwlekał
z otwarciem
drzwi, a z
mieszkania
słyszał było
odgłosy
mogące
wskazywać
na próbę
ucieczki, M.
K. (2) wyszedł
na zewnątrz
budynku,
gdzie
zobaczył N.
G. (1), który
przez otwarte
okno usiłował
uciec.
Trzymał
wówczas w
ręce worek,
który po
cofnięciu się
do pokoju

rzucił w
prawą stronę
(zeznania M.
K. (2) – k. 36).
W worku tym
policjanci
ujawnili
później susz
roślinny
zidentyfikowany
podczas
użycia testera
narkotykowego,
a następnie
podczas
badań
toksykologicznych
jako
marihuana.
Zeznania
funkcjonariuszy
policji
korespondowały
z zeznaniami
J. A., który
twierdził, że
oskarżony
przyniósł do
jego
mieszkania
worek –
reklamówkę z
marihuaną
(k. 19). Nie
ma zatem
żadnych
podstaw do
przyjęcia, iż
treść
wyjaśnień
złożonych
przez N. G. (1)
w
postępowaniu
przygotowawczym
została na
nim
wymuszona,
jak to
podnosił on

**podczas
kolejnych
przesłuchań.**

**N. G. (1) w
toku
postępowania
kilkukrotnie
zmieniał treść
składanych
wyjaśnień, co
tłumaczył
wcześniejszym
zażywaniem
narkotyków.**

**Nie
przyznawał
się do
popętnienia
zarzucanego
mu czynu
twierdząc, iż
podjął próbę
ucieczki przez
okno w
obawie przed
„bandziorami”,
których
pomylił z
policjantami.
Jednocześnie
oskarżony
zaprzeczał,
aby worek
z zawartością
marihuany
był jego
własnością.**

**Twierdził on
również, iż nie
zawierał on
narkotyków,
a jedynie
„susze rosnący
na łące” czy
„samosiejkę”.**

**Ponieważ
funkcjonariusz
policji M. K.
(2)**

**udaremniając
próbę ucieczki
oskarżonego
przez okno
wyraźnie
widział, iż
trzymał on w
ręce worek z
suszem
roślinnym,
nie jest więc
prawdopodobna
wersja
oskarżonego
N. G. (1).
Słusznie
zatem Sąd
I instancji
uznał treść
składanych
przez
oskarżonego
wyjaśnień za
realizację
obranej przez
niego linii
obrony
zmierzącej
do uniknięcia
odpowiedzialności
karnej za
zarzucane mu
przestępstwo.
Jak
oskarżony
sam
kilkukrotnie
podkreślał,
nie chciał
zostać
ponownie
osadzony w
zakładzie
karnym.**

**Podstawę
wydanego
wyroku
stanowił
zatem**

**całokształt
okoliczności
ujawnionych
w toku
rozprawy
głównej,
choć ocena
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
dokonana
przez Sąd
Rejonowy
różni się od
stanowiska
skarżącej,
która w
wywiedzionym
środku
odwoławczym
te same
dowody
interpretowała
i oceniała
odmiennie.
Nie można
jednak
skutecznie
kwestionować
prawidłowości
wydanego
orzeczenia na
tej tylko
podstawie, iż
subiektywne
stanowisko
oskarżonego
oraz
reprezentującego
go obrońcy
jest odmienne
od tego
wyrażonego
przez Sąd w
zaskarżonym
wyroku.**

**Mimo to Sąd
Odwoławczy**

**ponownie
wysłuchał
wyjaśnień
oskarżonego
oraz dopuścił
dowód z
zeznań
wskazanego
przez niego
świadka T.
Z. (1), które
to podważyć
miały
prawidłowość
poczynionych
w sprawie
ustaleń
faktycznych.
Ani jednak N.
G. (1), ani
T. Z. (1) nie
przedstawili
tego rodzaju
okoliczności,
które
stanowiłyby
podstawę do
podważenia
słuszności
wydanego
wyroku. T.
Z. (1) w
zeznaniach
złożonych
podczas
rozprawy
apelacyjnej
stwierdził, iż
nie jest
pewien, czy
worek
znaleziony
przez policję
po
zatrzymaniu
N. G. (1) jest
tym samym
workiem,
który
rzekomo**

widział 2 dni wcześniej w mieszkaniu J. A. (k. 210). W dniu zatrzymania oskarżonego nie był on w ogóle w tym mieszkaniu, o czym była już mowa powyżej.

Wobec powyższego sformułowany przez obrońcę zarzut dotyczący obrazy przepisów art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. należy za bezzasadny.

Ad. 3

We wcześniejszych rozważaniach Sąd Odwoławczy ustosunkował się już do kwestii naruszenia art. 7 k.p.k., oceniając podniesiony w tym zakresie zarzut za bezzasadny. Podobnie odnieść się należy do zarzutu

**naruszenia
zawartej w
art. 5 § 2
k.p.k. zasady
in dubio pro
reo. Chociaż
obrońca
zarzucił, iż
Sąd
orzekający
nie
rozstrzygnął
nie dających
się usunąć
wątpliwości
na korzyść
oskarżonego,
to jednak nie
wskazał, jakie
konkretnie
wątpliwości,
których nie
udało się
wyjaśnić w
toku
postępowania
ma na myśli.
Lakoniczne i
ponowne
nawiązanie w
tym
kontekście do
oceny zeznań
J. A. bez
wskazania,
na czym
konkretnie
naruszenie to
miałoby
polegać
prowadzi do
wniosku, iż
zarzut ten
również nie
był zasadny.**

Ad. 4

**Sąd
Odwoławczy
we
wcześniejszych
punktach
wypowiedział
się już w
kwestii oceny
prawidłowości
poczynionych
przez Sąd
I instancji
ustaleń
faktycznych,
nie ma zatem
potrzeby
ponownego
przytaczania
wyrażonego
w tym
przedmiocie
stanowiska.
Wystarczające
będzie
stwierdzenie,
iż zarzut
dotyczący
błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
postawę
zaskarżonego
orzeczenia
poprzez
nieprawidłowe
– zdaniem
skarżącej –
przyjęcie, iż
oskarżony N.
G. (1) dopuścił
się
popętnienia
zarzucanego
mu czynu
stanowi
bezpodstawną
polemikę z
prawidłowymi**

**i
znajdującymi
oparcie w
zgromadzonym
w sprawie
materiale
dowodowym
ustaleniami
faktycznymi,
które
stanowiły
podstawę do
przypisania
oskarżonemu
odpowiedzialności
karnej za
zarzucane mu
przestępstwo.
Wydaje się
bowiem, iż
jedynym
dowodem
potwierdzającym
wersję
zdarzeń
przedstawioną
przez N. G. (1)
miałyby być
wyjaśnienia
samego
oskarżonego,
częściowo
zbieżne z
zeznaniem T.
Z. z rozprawy
odwoławczej.
Dowody te
jednak,
oceniane
przez
pryzmat art.
7 k.p.k., uznać
należy za
nielogiczne i
niewiarygodne.**

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego N. G. (1) od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, ewentualnie uchylene wyroku Sądu I instancji i przekazanie jej do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jak już wspomniano, Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych w wywiedzionym środku odwoławczym, w pełni aprobując poczynione przez Sąd I Instancji ustalenia faktyczne, które stanowiły podstawę do wydania zaskarżonego orzeczenia. Wobec powyższego</p>		

zaskarżony
wyrok, jako
trafny i
prawidłowy,
podlegał
utrzymaniu w
mocy. Nie
znaleziono
bowiem żadnych
podstaw do
zmiany
zaskarżonego
wyroku ani
okoliczności
uzasadniających
jego uchylenie
i przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
przez Sąd I
instancji.

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

Zwięźle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

**1 5.
ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**5.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu**

pierwszej instancji		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sąd Odwoławczy utrzymał w całości w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego N. G. (1).		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych w apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego, w pełni aprobując stanowisko Sądu I instancji wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu. Nie było również konieczności ingerowania w jego treść z urzędu.. Przepisane oskarżonemu		

**przestępstwo
art. 62 ust.
2 ustawy z
dnia 29 lipca
2005 r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii
zagrożone
jest karą
pozbawienia
wolności od
roku do lat
10. Stwierdzić
zatem należy,
iż kara
wymierzona
N. G. (1)
za ten czyn
orzeczona
została w
dolnej
granicy
ustawowego
zagrożenia z
zachowaniem
reguł
określonych
w art. 53 k.k. i
nie razi swoją
surowością.
Uznać ją
należy za karę
adekwatną do
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
popelnionego
przestępstwa
i właściwie
realizującą
zarówno cele
w zakresie
prewencji
indywidualnej,
jak i
generalnej.
Także
wysokość
nawiazki
orzeczonej na**

<p><i>rzecz Stowarzyszenia (...)w J. wymierzona została w granicach określonych w art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Zważywszy na powyższe zaskarżony wyrok, jako trafny i prawidłowy, należało utrzymać w mocy</i></p>			
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="341 1240 569 1368">Przedmiot i zakres zmiany</td> <td data-bbox="569 1240 1479 1368"></td> </tr> </table>	Przedmiot i zakres zmiany	
Przedmiot i zakres zmiany			
<p>-----</p>	<p>-----</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>-----</p>	<p>-----</p>		
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna,</p>			

zakres podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.		~~# art. 439 k.p.k.~~	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		~~# art. 454 § 1~~ k.p.k.	

Zwięzłe powodach uchylenia	o	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----		
6 Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II III	Sąd Odwoławczy na podstawie art. art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. J. kwotę 516,60 złotych, w tym 96,60	

złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Wysokość zasądzonej kwoty Sąd ustalił na podstawie § 2 i § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Powołane przepisy określają stawkę minimalną za obronę przed sądem okręgowym jako drugą instancją, która wynosi 420 złotych, którą to zgodnie z § 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia uzupełniono o obowiązującą aktualnie stawkę podatku od towarów i usług.

	<p>Ponadto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Odwoławczy, mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego, przebywającego obecnie w zakładzie karnym, zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.</p>	
PODPIS		
1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego mu przestępstwa	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	